

Publicerad 2007-03-16 18:25 av Emma Magdalena

Olyckskorparnas ballad

Så sattes en morgon i vårsolens sken
den fulaste flicka till världen
två gängliga pinnar det fick hon till ben
att staka sig fram med på färden

En mor och en far, det hade hon visst
som ville sin dotter det bästa
men trots deras trugande kärlekslist
var flickan mer ilsk än de flesta

Ack ni människor på jordarund
vad kan ni väl ödet röra?
mot att livet tar snedsteg varenda sekund
finns ingenting alls, nej, att göra

Med svarta små ögon hon såg sig omkring
den fulaste flickan av alla
jämt gick hon o spotta' o svor över ting
som lockade andra att tralla

En mor och en far, de vände och vred
på huvud och händer och tankar
nog fanns det väl någon som visste besked
om hur man vettet i småflickor bankar

Ack ni människor på jordarund
vad kan ni väl ödet röra?
mot att livet tar snedsteg varenda sekund
finns ingenting alls, nej, att göra

Jo prästen blev kallad och vigvatten upphällt
nu skulle här frälsas från syndiga vanor
men med ens han lagt fast hur pass skralt det var ställt
dog hoppet om frommare banor

”Få se nu, ack jo, det är sant och helt visst
att så långt blir hennes jordeliv troligen ej
för er dotters obscena tendens till ligist
är beklagligt nog mer än en tonårsgrej

Ett anständigt hjärta det saknas totalt
hos den fulaste flicka jag någonsin skådat
så fäst er om nödvändigt blott minimalt
för tro mig, det blir som jag bådat”

Ack ni människor på jordarund
vad kan ni väl ödet röra?
mot att livet tar snedsteg varenda sekund
finns ingenting alls, nej, att göra

Tankfulla plötsligt med modfällda steg
styrde de kosan mot härden
vare sig mor eller far var en kall nog strateg
för att verkställa den befallda åtgärden

För trots att den flickan var ful som ett troll
och aldrig sagt tack eller skrattat
så höll de ’na kär utan förbehåll
det borde väl prästen ha fattat

Ack ni människor på jordarund
vad kan ni väl ödet röra?
mot att livet tar snedsteg varenda sekund
finns ingenting alls, nej, att göra

En kvinna där stod med en ring i sin hand
så slug som en räv mitt på vägen
med spetsade öron och glimmande tand
fick hon höra om flickan vars vrede var trägen

Snabbt föreslog kvinnan ett illvilligt byte:
mot denna min gullring som lyser så grant
tar jag nådefullt hand om ert tösaknyte
seså, här är guldets, är nå’n spekulant?

Ack ni människor på jordarund
vad kan ni väl ödet röra?
mot att livet tar snedsteg varenda sekund
finns ingenting alls, nej, att göra

I virrvarrets hastiga sinnessvaghet
hann flickan förbytas i kattguld
och lyckan försvann i den barnlöshet
som förargligt nog enkom var självvållad skuld

Om bara de tiden kunnat vrida tillbaka
och göra det ogjort som hade gjorts fel
så skulle de knappast sin dotter försaka
för husfrid som blev alltför foglig och stel

Ack ni människor på jordarund
vad kan ni väl ödet röra?
mot att livet tar snedsteg varenda sekund
~~finns ingenting alls, nej, att göra~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emma Magdalena med Poeter.se id #2456 innehar upphovsrätten